

Harde der været Tid dertil, vilde man have gjort det, hvad jeg ogsaa anſer for ganſke rigtigt. Men ſtøttet altsaa paa Folks Mening, ſom kjende Kjøbenhavnſke Forhold, er det, man holder paa, at det Børſte, ſom kan drives paa ſaadanne Steder, er Sangerindeuøveſenet. Selv om der derfor ikke var Andet, der talte for Mandens Andragende end det at komme fra et ſtørre Onde til et mindre, mene vi, at det fortjener Overvejelſe, om ikke der var Anledning til at bevilge Andragerens Anſøgning. Jeg ſkal ſaaledes paa Nertallets Vegne foreſlaa Sagen henviſt til den høitærede Juſtitsminister.

Bagger: Det er angaaende et af de Andragender, ſom det meget ærede Udvalg, oven i Kjøbet i ſin Helhed, har foreſlaaet henviſt til Juſtitsministeren, at jegønſter at udtale mig. Det er Andragendet fra Bager Hærtel, og jegønſter at udtale mig imod at henviſe det til Ministeren. Jeg har havt Leilighed til paa forſkjellig Maade at blive bekendt med de Forhold, ſom vedrøre denne Mand, navnlig ſom Medlem af tidligere Andragendeudvalg, og jeg har for to Aar ſiden tilligemed det ærede Medlem fra Færøerne (Bærenſen), ſom nu ſynes at have ſtiftet Anſkuelse, modsat mig, at vi henviſte et Andragende til Juſtitsministeren, ſom gif i lignende Retning. Jeg har ikke forandret min Opfattelse i denne Sag, ſiden den ſidſt forelaa for Thinget, og jeg ſkal kortelig tillade mig at tilbagefalde i det ærede Things Grundring forſkjellige Momenter vedrørende denne Mand og hans Andragende, ſom gjøre, at jeg tror, at man ikke bør støtte den foreſlaaede Henviſning. Det er 5 Gange, at denne Mand har været hos Rigsdagens Folkething angaaende Aſſiſtance, og det er meget forſkjellige Ting, ſom han harønſket Folkethingets Biſtand til, ſaa meget forſkjelligartede, at allerede denne Omſtændighed forekommer mig at tale imod, at vi hjælpe ham. Førſte Gang henvendte han ſig til Folkethinget i Januar 1874, og det, han da klagede over, var formentlige Fornærmelſer, tilføiede ham i 1864, og en Uret, han dernæſt ſkulde have lidt i 1867, navnlig ved en Grundlovsfeſt i Bjørnsholms Have, hvor man ikke ſynes tilſtrækkelig at have intereſſeret ſig for at høre hans Fordrag, og endelig over en Arreſtkjendelſe, der var bleven aſſagt over ham i 1869. De to forſte Punkter ſynes mig at pege hen paa,

hvorledes Mandens Sindstilſtand dengang har været, og med Henſyn til det ſidſte Klagepunkt, ſom han gjentog i 1876 og i 1877, er det blevet aldeles tilſtrækkelig godtgjort, hvorledes hans Forhold var i ſaa Henſeende, og navnlig at det ſpecielle Punkt, ſom han klagede over, nemlig at et Arreſtdekret ikke var afgivet inden den i Grundloven beſtemte Tid, fuldkændig manglede Beſtjelſe. Jeg tror, at det til Belyſning baade af den Sag, ſom da laa for, og navnlig af det, ſom maa intereſſere meſt for Diebliffet, Spørgsmaalet om, hvorvidt man nu atter ſkal tage ſig af ham, ikke er uden Nytte at oplyſe det høie Thing om, hvorledes hans Forhold var i 1869, da han blev undergivet Arreſt og derpaa blev indlagt til Observation paa Sindſygeanſtalten i Aarhus. Han har ſelv udgivet en Pjece om denne Sag, og ſaa vel i Pjeecen ſom i de Forhør, der bleve afholdte over ham i 1869, udtalte han, hvad ogsaa tilbeld er godtgjort af afhørte Vidner, at han har den Formening, at han har ſlutet en Pagt med en Mand, og at denne Pagt gaar ud paa, at han ikke maa betale Stat. Dette ſtøtter han yderligere paa, at han har havt private Tilgodehavender hos adſkillige Menneſker, og naar nu Statsmagten ikke ſelv vil tage Initiativet til at hjælpe ham til hans Tilgodehavende, gjøre Autoriteterne efter hans Mening ikke deres Pligt, og ſaa er han berettiget til, navnlig paa Grund af den Pagt, han har med Manden, at negte at betale Stat. Jeg tror ikke, at det er et Raiſonnement eller en Opfattelse, ſom der er ſærlig Anledning for os til at støtte, og navnlig ikke, naar den finder ſit Udtryk i ſaadanne Forhold ſom dem, han tillod ſig i 1869. (Ufbrydelse). Ja, det ſkal jeg ſenerer komme til. Paa Grund af den Pagt, han havde med Manden, vægrede han ſig nemlig ved at betale Tiendekorn og blev pantet derfor den 17de April 1869. Under denne Forretning injurierede han Sognefogden og to Vidner og brugte fornærmelige Udtalelſer om Hans Majestæt Kongen. Nogle Maaneder ſenerer, den 9de Juni 1869, blev han pantet for Kommunebidrag. Han gjentog da Injurierne mod Sognefogderne og Vidnerne og puffede to af diſſe Mand ud af Huſet. De paagjældende Perſoner, Sognefogden og Vidnerne, klagede til Politimesteren, og han blev tilſagt til at møde i Retten. Ved ſelve Tilſigtelſens Forkyndelſe fornærmede han ligeledes Stævningsmændene; han vilde dernæſt ikke